

Sygn. akt III KZ 42/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **K. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 lutego 2023 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt III KO 59/22, o odmowie przyjęcia wniosku

o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2022 r. (sygn. akt III KO 59/22) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego K. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 lutego 2015 r. (sygn. akt II AKa 255/14), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2014 r. (sygn. akt III K 277/13). Wskazano, że wniosek skazanego nie zawierał jakiegokolwiek argumentu wskazującego na zaistnienie podstaw do wznowienia postępowania.

Od tego postanowienia zażalenie wniósł skazany. Podniósł w nim, że domaga się sprawiedliwości od Sądu i wyraził generalnie niezadowolenie takim rozstrzygnięciem sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie okazało się bezzasadne. Skarżący nie wskazał na jakikolwiek argument, który mógłby podważyć pierwotną decyzję Sądu Najwyższego. Wniosek o wznowienie postępowania nie zawierał ani sygnalizacji uchybień z art. 439 k.p.k. ani nie wskazywał na jakiegokolwiek podstawy wznowieniowe. Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem enumeratywnie wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 Kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Zażalenie z kolei zawiera jedynie ogólnie wyrażone niezadowolenie skarżącego z obrotu sprawy. Nie może wobec tego być uznane za skuteczne zakwestionowanie postanowienia Sądu Najwyższego w sprawie III KO 59/22.